

'In Iran bleek ineens dat ik **voorgoed moest blijven**'

Nadat ze haar vwo-diploma had gehaald, ging Bouchra met het hele gezin op familiebezoek in Iran. Wat begon als een vakantie, eindigde in een nachtmerrie: ze kreeg te horen dat ze moest trouwen met een neef.

"Voor mijn ouders is de familie-eer heel belangrijk. Ondanks dat mijn vader is opgegroeid in Nederland, geeft de Iraanse cultuur hem houvast. Dat hield bijvoorbeeld in dat ik altijd traditionele kleding moest dragen: wijde broeken, ruime blouses en een hoofddoek. Op school riepen jongens dat ik mijn pyjama nog aanhad. Meisjes zeiden dat ze nooit in zulke kleren zouden willen lopen. Ik had niet het lef om thuis te zeggen dat ik het zelf ook vreselijk vond. Mijn zusjes en ik

mochten niks. Mijn broertjes mochten na schooltijd buiten spelen, maar wij moesten altijd binnenblijven."

MISHANDELD

"Ik was degene die het meest tegen de regels van mijn ouders inging. Dat begon op de middelbare school. Mijn ouders hadden onze lesroosters, waardoor ze precies wisten hoe laat iedereen thuis moest zijn. Zodra ik onverwacht het laatste uur vrij had, greep ik mijn kans. Ik ging naar de stad,

kocht make-upspulletjes en bewaarde die in mijn kluisje op school. 's Ochtends ging ik een halfuur eerder de deur uit, zodat ik me in de wc op school kon opmaken. Na de laatste les moest ik alles er razendsnel weer afhalen. Drie jaar lang hadden mijn ouders niks in de gaten, tot mijn moeder een leeg make-uptasje in mijn kamer vond. Mijn vader ging naar school en doorzocht mijn kluisje, terwijl alle leerlingen toekeken. Thuis kreeg ik klappen en werd ik uitgemaakt voor hoer. Leraren op school kregen in de gaten dat het bij mij thuis niet goed ging. Ik vertelde wel dat ik problemen had, maar niet dat ik werd mishandeld. Dat kwam er pas veel later uit. Terwijl mijn zusjes en ik elke avond in bed lagen te huilen, was ik op school altijd blij. Het was mijn enige uitlaatklep. Ik volgde allerlei bijlessen om elke dag zo lang mogelijk te kunnen blijven. Natuurlijk wilde ik een sociaal leven en net als iedereen shoppen, zwemmen en naar de bioscoop. Maar als mijn vriendinnen vroegen of ik

meeding, verzon ik smoesjes. Ik schaamde me om te vertellen dat ik niet met ze mee mócht gaan."

GEHEIM VRIENDJE

"De enige vrijheid die ik thuis had was internet. Dat moest mijn vader wel toestaan, want ik had het nodig voor mijn schoolverslagen. Via internet leerde ik mijn vriendje kennen. Ik kocht stiekem een telefoon, zodat we konden bellen en sms'en. De telefoon droeg ik in mijn beha, want dat zag je niet door mijn wijde kleren. Ik verzon zogenaamde culturele excursies voor het vak CKV, zodat we met elkaar konden afspreken. Mijn vader belde dan naar de klassenleraar om te vragen of ik echt voor school op stap moest. Omdat de leraar wist hoe streng mijn vader was, hielp hij me door te zeggen dat het klopte. Elke keer als ik naar huis liep, was ik bang dat ze er toch achter waren gekomen. Maar of ik nou tegen mijn ouders loog of niet, geslagen werd ik toch wel. Uiteindelijk ontdekte mijn vader dat ik een jongen had leren kennen. Hij sloot me voor straf een week lang op. Op school zei hij dat ik ziek was."

GEVANGEN IN IRAN

"Vlak na mijn eindexamen zijn we met het hele gezin naar Iran gegaan, op familiebezoek. Dat doen we eens in de twee jaar. Pas op de laatste dag van onze vakantie vertelde mijn vader dat we hier voorgoed zouden blijven. Dat was de straf die we aan mij te danken hadden. We barstten met z'n allen in tranen uit en mijn broertjes en zusjes wilden niets meer met me te maken hebben. Voor ons vertrek had mijn moeder vanuit Nederland geïnformeerd naar huwelijkskandidaten voor mij en mijn zus. Ze vond ons oud genoeg om te trouwen. Eerst moesten we naar

school om de Iraanse taal goed te leren spreken en schrijven, daarna zou ik worden uitgehuwelijkt aan een neef. Ik deed alsof ik me erbij neerlegde. Maar na vijf maanden lukte het om stiekem een mobiel te regelen. 's Avonds laat en diep onder de dekens, belde ik mijn vriend om hulp te vragen. Hij zocht contact met mijn vriendinnen, die naar mijn mentor van de middelbare school stapten. Zo kreeg

'Fluisterend belde ik de ambassade en zei dat ik gevangen werd gehouden'

ik het telefoonnummer van de Nederlandse ambassade in Iran toegespeeld. Fluisterend legde ik mijn situatie uit. Via de ambassade kwam ik in contact met een vrouwenorganisatie, die me bij school zou ophalen om me naar de ambassade te brengen. Mijn enige houvast was dat ik weg wilde, al moest ik daarvoor mijn familie verlaten. Ik was daar zo ongelukkig, het voelde alsof mijn leven geen zin meer had. Gelukkig had ik een lieve, moderne Iraanse buurvrouw, die vroeg hoe het met me ging. Door de muren heen kon ze onze ruzies en het gehuil horen. Daarom nam ik haar in vertrouwen over mijn plan om te vluchten. Ze kocht een tas voor me, die ik bij haar mocht verbergen. Daar stopte ik regelmatig wat persoonlijke spulletjes in, die ik wilde meenemen."

EMOTIONEEL WEERZIEN

"De school waar ik elke ochtend naartoe moest stond aan de andere

kant van onze straat. Mijn vader bracht me er altijd heen. Op de dag dat ik zou vluchten heb ik, toen mijn vader even weg was, mijn tas opgehaald bij de buurvrouw en ben ik zelf naar school gerend. Op de afgesproken plek stond het busje van de vrouwenorganisatie klaar, waar ik gelijk instapte. Bij de Nederlandse ambassade werd ik door veel mensen begroet. Iedereen wist wie ik was. Twee dagen later vloog ik terug

naar Nederland. Op Schiphol werd ik opgewacht door zes mannen van de marechaussee, mijn leraar, en een van mijn drie beste vriendinnen. Dezelfde avond zag ik in een hotelkamer ook mijn andere vriendinnen weer. We hebben ontzettend gehuild en heel veel gepraat. Zij dachten dat ik dood was. Zelf besepte ik haast niet dat ik hen weer zag. Sinds twee maanden zit ik in een opvangtehuis voor meiden die zijn gevlucht voor hun familie. Van mijn vriendinnen en mijn vriend krijg ik heel veel steun. Ik hou zoveel van mijn vriend dat het me gewoon niet meer interesseert wat mijn ouders van me vinden. Hij geeft me een ontzettend goed gevoel over mezelf. Van de politie heb ik gehoord dat mijn vader weer in Nederland is. Ik schrok daarvan. Hoewel ik nog steeds niet veel vrijheid heb, voel ik me hier toch veilig. Ik heb ongelofelijk veel geluk gehad." 🌸

Bouchra heet in werkelijkheid anders.